

Sobotní plány narušilo počasí, protože od ráno pršosněžilo.

Tudíž na chalupu se nejelo nejen hromadně, ale nejel ani Brtník s Taliprtkou. A tím pádem naše plány, jak si s Rumíčkem uděláme vypečenou sobotu se neuskutečnily. A pinožili jsme se doma. Krom vaření se stihlo taky několik mnoho bitev. Hromadných bitev, kdy se všichni mydlili se všema. Ohařiska dílem viseli na plyšobalonkách o který jsme se s nima přetahovali (jde to jako dost blbě teda), a dílem prchali bytem.

Kolem dvanáctý se vyčasil a tak se původní záměr - dojít s ohařiskama po civilizaci - změnil na to, že si uděláme nějakej malej výlet. Brtník vyzkoumal cosi v mapě a jelo se. Náš klasickej směr.

Ovšem s tím, že jsme tentokrát zaparkovali pod hospodou u Netopýra a vydali se úplně neznámým směrem. Od Netopýra doprava, směr Horní Bezděkov. Rozblácenou cestičkou podél chatový oblasti. Hned na začátku jsme ovšem narazili na..... autobusový trenažér - pravděpodobně Václava Kopty ☐ ☐

Autobusový trenažér Václava Kopty

☐ ☐

Úplně ho tam vidim a taky slyším ☐ ☐ ☐ . Ještě než se dojde k prvním chatkám mýjíte něco jako statek. Koně, slípky a..... prasátka. Dvě. Venku ve výběhu!! Když je tam člověk

viděl dovádět - opravdu dovádět, lítali tam jak dva čoklidi - měl na jednu stranu radost, že nejsou zavřený v chlívku a na druhou jsem si poté vlastně říkala, že je pak člověk přeci nemůže sežrat, když je tam tak vidí, jak tryskaj prostorem, až jim pleskaj ty obří ušiska o hlavu a jsou nadšení. Tali byla hyn. Prasátka ešče nikdá neviděla, natoži prasátka, který řáděj jako pesani.

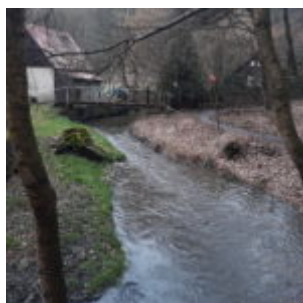
Pak už začínala chatová osada. Až na výjimky ještě opuštěná. Tu jednu z mála výjimek uvítala Tali a když objevila otevřený vrátka, nadšeně se tam ta koza nařítla. Grrr. Odvolána byla, pochopitelně okamžitě, ale... že jo. Naštěstí majitel pozemku byl naprosto v pohodě, a na rozdíl od nás se tím bavil. O kousek dál jeho partnerka odnášela do lesa prořezané větve žluté vrby a byly tak krásně vybarevný, že mě to inspirovalo k tomu, že při návratu sem zpátky ještě zajdu, a něco málo si vezmu na jarní tvořeníčko.

Prozatím jsme pokračovali v pohodičce dál. Až k půvabný dřevěný lavičce s položenou a rozečtenou knihou ☐

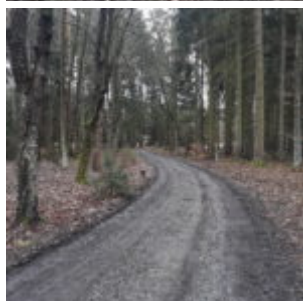
Cesta vede celou dobu podél říčky Loděnice, která je tady pořád ještě spíš tak jako větším potokem.

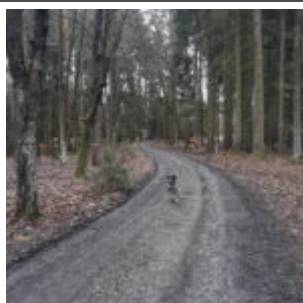
Došli jsme až k Roučmídkovu mlýnu a za ním jsme se napojili na jednu z hlavních cest, která stoupá do kopce a směřuje právě k Hornímu Bezděkovu. Tam jsme ovšem nemířili a na první odbočce se stočili zpátky doprava a vraceli se do výchozího bodu.

Ohařiska si celou dobu spokojeně pobíhali koukolem, nikdo se nevzdaloval a nikdo se nedožadoval balonků (páč jich v ten pátek před tím bylo víc, než dost.) Když i Tali projevila snahu se trochu víc zanořit do lesa, stačilo mi hvíznout a už se poslušně vracela k cestě, nebo na cestu. Já jsem v tomhle trochu jinak smýšlející než Brtník. Beru v potaz ohaří povahu a toleruju jí, když se šmrdoří podél cesty. Brtník ji rád vidí čistě jen na cestě. Já to mám tak, že kdo je hodnej a dodržuje pravidla, má možnost určitýho rozptylu. A Tali pro

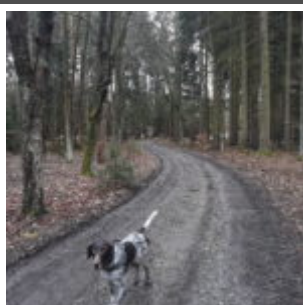
tentokrát ty pravidla dodržovala moc hezky.

Běží Tali

k Táboru

Před sebou má zááávoru

Rumouš za ní pospíchá, že ji kousne do bříchaa!

Pohodově jsme sešli zpátky a u mladých boroviček zajela Tali do podrostu. Šla si tam totiž vyzvednou klacík, který na ní Brtník hodil, když jsme tudy šli na začátku cesty. Stála tam mezi borovičkama a důležitě požvykovala. A já si šla zase vyzvednout to vrboví proutí a velkou žlutou vrbovou větev, na kterou jsem měla políčeno.

Museli jsme znovu projít kolem “statku” a to akorát v momentě, kdy se vraceli jeho majitelé. A já se musela smát. Páč jak pesani na dvorku, tak slepice s kohoutem a taky prasátka to pochopitelně zaregistrovali a hromadně se valili za nima. Nikdy jsem neslyšela radostný chrochtání prasátka ☐ . Nasbírala jsem plnu náruč proutí, abych se při tvoření nemusela žinýrovat a šlo se zpátky k autu. To byla taková velká pohodička dneska, že vůbec nevadilo, že to byl jen malej výlet.

A aby ta pohodička byla ešče větší, stavili jsme se cestou zpátky na kávičku v naší oblíbený kavárničke.

Ohaříci doma vyvalili pupík - asi takhle nějak ☐

a chrápali až do večerní procházky. Krom večere teda, to je jasný, páč toho zas venku nalítali tolik, že člověk úplně slyšel jak hubnou ☐